Л Мосендзові

Поважна мова врочистих вітрин,
Уривчасто скупі її аннали:
— Ми жали хліб. Ми вигадали млин.
Ми знали мідь. Ми завжди воювали.

— Мене забито в чесному бою,
Поховано дбайливою сім'єю.
Як не стояти так, як я стою
В просторій залі мудрого музею?

Так виразно ввижається мені
Болючими безсонними ночами:
Я жив колись в простому курені
Над озером з ясними берегами.

"Вісник" 1933/244